INKVIZITOR

Bylo to o dva dny dříve. Jasnou oblohou časného odpoledne se řítila osamělá stíhačka se znaky zvláštního vyšetřujícího sboru. Její pilot, příslušník zvláštního sboru Horam Henderson, byl jako na jehlách, mačkal ze stroje každou kapičku výkonu, ale nestačilo to. Dnes nebude u Císařova projevu. A takových věcí si vládce všímá. Zuřil. Taková smůla. Při rutinním letu z Jupiteru dostal hlášení o riziku meteorů na kursu. Flotila zase jednou prováděla v pásu asteroidů cvičné střelby a její pomocné služby neodklidily trosky. Byl donucen změnit dráhu, let se protáhl o dvě hodiny. Tím přišel o své vyhrazené přistávací okno. Protože navenek necestoval služebně, musel se podřídit civilním předpisům. Ty ho nesmlouvavě stáhly k povrchu planety na opačné polokouli. K čertu. Otec začne mluvit za dvacet minut, a jemu stále zbývá šest tisíc kilometrů, hodina pomalého přízemního letu.
Vstoupil právě do sektoru Chicago, když celý kontrolní panel zazářil rudými signály chyb. Bleskurychle změnil zobrazení, aby se mu ukázaly jenom ty nejpodstatnější. A zaklel. Příčinou byl palivový systém, dodávka do generátoru. Nepatrná turbínka nevydržela pekelné zatížení a odporoučela se. Systém bude pracovat ještě minutu a konec. Chvatně zvažoval co dělat. Letěl ve výšce přes deset kilometrů. Pokud stáhne štít a zpomalí na polovic, vydrží palivo na tři minuty. Za tu dobu se přiblíží o stopadesát kilometrů blíž k městu a klesne dost nízko, aby mohl použít padák... Hloupost, musí zpomalit ještě víc, při rychlosti tři tisíce kilometrů by ho náraz vzduchu roztrhal. Upravil program: Až bude výdrž pouhých deset sekund, zařadit intenzivní brzdění. Palubní stabilizátor sice dostane zabrat, ale snad vydrží. Naposledy zkontroloval instrukce a odeslal je. Vyskočil od řízení, úderem odrazil pojistku nouzové skříně, odhodil překážející skafandr a vytáhl dosud opomíjený batoh padáku s integrovanou nouzovou výbavou. Připoutal se do něj. Ramena, kolem pasu... Sekundy běžely jako splašené. Má vše? Dávno zapomenuté poučky z hvězdné akademie se mu mihly hlavou a přinutily ho sáhnout pro opasek se zbraněmi. Dvacet sekund. Vběhl do vstupní chodby a vší silou se zapřel zády o stěnu ve směru letu. Patnáct..., čtrnáct..., třináct..., dvanáct..., jedenáct, deset. Zpomalování ho přimáčklo ke stěně, byl rád, že se stihl zajistit. Devět..., osm..., sedm..., šest..., pět..., čtyři..., tři..., dva..., jeden... Přetížení zmizelo. Oběma rukama obtáhl ve vzduchu znak Cesty a sáhl po nouzovém odpalování dveří. Odpadly, vyraženy výbuchem. Dovnitř vnikl mrazivý výškový vzduch, náhlý podtlak způsobil, že se mu z nosu spustila krev. Nevšímal si jí. Poodstoupil ode dveří. Povrch stroje byl do ruda rozpálený, mohl vidět jak kolem dveří proudí žhavý vzduch. Musí jím proniknout co nejrychleji! Zakryl si tvář rukama, napočítal do tří, z hluboka se nadechl, rozběhl se a skočil. Už v té chvíli mu došlo, jakou hloupost udělal. Stroj by přece nevybuchl, ani by nepadl okamžitě k zemi. Pouhá zůstatková rychlost by ho dopravila mnohem blíž k městu. Nemluvě o tom, že zachránci ho budou hledat v blízkosti stroje a ne bůh ví kde.
Letoun se stále ještě řítil více jak čtyřista kilometrovou rychlostí. Vichr do něj udeřil, turbulence vyvolané strojem ho roztočily. Slyšel tiché odpočítávání elektroniky padáku, hlídající jeho rychlost a výšku. Pak upozornění: Pozor, aktivace nosného systému. Uslyšel praskavý zvuk a cosi s ním strašlivě škublo. Vyhekl a zůstal okamžik bezvládně viset. Pak se sebral. Podíval se nad svou hlavu. Rozevírala se nad ním báň z tenoučkého plátna a její okraje se napínaly tlakem vzduchu. Mrkl na výškoměr. Tři kilometry. Zamrazilo ho. Jestli ten hadřík povolí... Ale několik set let starý princip spolehlivě dokázal, že je hoden svého jména a relativně pomalu ho dopravil až k zemi. Téměř pomalu. Dopadl tak rychle, až se mu podlomily nohy a on se roztáhl po zemi tak nešťastně, že ho náraz do hlavy omráčil. Nevěděl, jak dlouho ležel bez sebe. Ale věděl, že zhruba od poloviny se mu zdál sen. Ne, sen ne. Skutečná noční můra. Jeho vědomí, vždy připravené zaslechnout císaře, bylo svědkem děsivých událostí tam daleko v hlavním městě. Tisíckrát se cítil roztrhán expandujícím

plynem, upálen či rozdrcen v šílené konstrukci Velkého sálu. A pak vše zmizelo a on věděl, že je císař mrtev...
Otevřel oči. Zíral na temnou noční oblohu, musel tedy být v bezvědomí velice dlouho. Na obzoru spatřil načervenalou záři. Že by se už rozednívalo? Pak mu došlo, je teprve první polovina noci a navíc, že se dívá na západ, ne na východ. Co je to tedy? Opatrně, každý pohyb ho bolel, se zbavil batohu s příslušenstvím a vstal. Hmátl na opasek pro asistenta. Zcela automaticky nastavil pásmo zdejšího okruhu a ohlásil se. Nic. Ani šum. Je snad poškozený? Provedl testy. Přístroj byl odřený a olepený blátem, ale plně funkční. Jen ukazatel síly signálu tvrdošíjně setrvával na nule. Proč? Nechal si zobrazit mapu. Ukazovala jeho polohu v čase posledního zaměření. Byl v oblasti spolehlivě pokryté pozemním signálem a přesto žádný nepřijímal. Pohlédl na čas. Byl zdvojený. Jeden údaj stále ještě spolehlivě odpočítával minuty a hodiny, ale druhý zamrzl necelých dvacet minut po opuštění letounu. Vyvolal si k němu poznámku. Znamenal dobu, kdy zmizely signály z místní sítě. Jak to, u všech všudy. Taková závada, trvající tak dlouho je přeci nemožná.
Jasu na obzoru přibývalo. Za několik minut viděl i jeho zdroj. Z prstů vztyčených před očima vytvořil jednoduchou clonu a podíval se přímo na něj. Zalapal po dechu. ”Och, to ne!” V celém vesmíru byla jen dvě tělesa s takovým, tak dokonalým tvarem. A v žádném případě neměla co dělat níž než tisíc kilometrů nad hladinou pozemských oceánů...
Stanice hlučně přeletěla nad krajem a ten se postupně opět ponořil do tmy a ticha. Jen z jediného místa zaznívал lidský hlas, zajíkavě vyslovující starobylé verše: ”Kráčím po Cestě, ač tisíci zákrut, přesto rovnou čarou.
Nač hledat Cestu, sama mě dovede k branám věčnosti.
Vždyť spojuje Cesta pouhé body dva: Zrod a Smrt...” Vstal. Složil padák, až pedantsky dokonale ho uložil, hodil si batoh na záda a vyrazil k šedesát kilometrů vzdálenému Chicagu. Kráčel rychle, bez ohledu na stupňující se ospalost. Ale náhle prudce zastavil. V té chvíli v daleké Africe vyrazily k nebi první proudy rozžhavených částic, původem z půdy, písku, skal, vody a živých tvorů. Pak si oběma rukama stiskl spánky, zapotácel se a padl jak podťatý. Z oblaku plasmy zazněl omračující mentální výkřik: ”MÁLO...” 'Málo? Čeho málo?' zašeptal omámeně.
Úder byl silný. Naštěstí netrval dlouho. Zbyl po něm jen neobvyklý pocit, dojem, že za každým rohem někdo číhá. Vlastně, ani ne číhá. Číhat znamená, že se dotyčný chystá zaútočit. Tohle vědomí se pouze skrývalo, aby, samo neviděno, vidělo vše. Pro muže, pro kterého lidská vědomí znamenala vždy otevřenou knihu nabídnutou ke čtení to bylo zvláště nepříjemné. Nakonec představu vší silou zapudil.
Došel k dráze pozemní magistrály. Byla neobvykle pustá. Jediné vozidlo v dosahu stálo nepohnutě na místě a po řidiči nebylo ani stopy. Došel k vozu. Generátor běžel v parkovacím režimu, vnitřní osvětlení bylo ztlumené. Zavrtěl nad tím hlavou. Připojil svůj komunikátor k portu vozidla a odblokoval jeho ochranu. Nastoupil. Na univerzálním panelu si vyvolal údaje o posledním řidiči: 'Sirlon Ravenwood? Tak se po tobě podívám, chlape…' Ponořil se do pátracího transu. Pomalu zvyšoval dosah svého vědomí, až na patnáct kilometrů. Po hledané osobě nebylo ani vidu, ani slechu. Ani po něm, ani po nikom jiném. 'Fantómy miluju. Máš smůlu, chlape, pokud mi neležíš v kufru, tak se proběhneš, já totiž spěchám.' Myšlenka na mrtvolu v kufru, tak obehrané téma detektivek ho přesto přinutila opustit kabinu a nahlédnout do úložného prostoru. Byl prázdný. Vrátil se tedy zpět, aktivoval zdroj a jakmile měl stroj dost síly, vyrazil vpřed.
Civilní vznášedlo nebylo příliš výkonné. Navíc, pro záhadnou poruchu spojení, která postihla celý kraj, byl zcela odkázán na ruční řízení. Suma sumárum, nemohl jet rychleji než asi dvěsta kilometrů v hodině a město se blížilo zoufale pomalu. Konečně vjel na most přes řeku Nyu Gran Rive, křižující ji nedaleko města. Neměl v plánu zvolnit jen proto, že jede po mostě. Proto nestačil zareagovat, když v půli mostu rozeznal policejní uzávěru. V plné rychlosti do ní

narazil a překážka vymrštila vozidlo přes zábradlí dalekým obloukem do řeky. Let skončil hlasitým šplouchnutím, když se vznášedlo zapíchlo pod hladinu. Masa vody se valila nepříliš rychle, ale nezadržitelně a vozidlo nebylo upravené pro obojživelný provoz. Stabilizátor tíhového zrychlení sice ochránil řidiče před následky nárazu a pádu a stroj sám byl natolik lehký, že se nepotopil, ale proud ho vlekl s sebou do Michiganského jezera. 'Co s tím, k čertu,' uvažoval Henderson. Zkusil vyvážit výkon ve všech jednotkách, stroj se pohnul ke břehu, ale za okamžik už silová pole opět bezmocně pulsovala do uhýbající kapaliny nekladoucí dostatečný odpor. Otráveně motor vypnul úplně. Stroj se uklidnil a jen se mírně pohupoval na vlnách. Za okny plynulo město, v panujícím nočním šeru se budovy jevily jako světlejší stíny. Henderson náhle zamrkal. Přímo před jeho očima se jeden dům zhroutil. Ne sám. Byl pouze první, protože se vzápětí začaly kácet desítky dalších. ”Ach Bože!” Nestačil se včas uzavřít, protože do posledního okamžiku pátral po nějakém vysvětlení situace a nyní se mu děs statisíců umírajících lidí zabodl do hlavy jako rozžhavený drát. Těch šoků bylo na jeho citlivou nervovou soustavu až příliš. Po několikáté ztratil vědomí.

Ráno ho zastihlo v hlubokém spánku, ve který jeho bezvědomí plynule přešlo. Spalo se mu lépe jak kdykoli v posledních třiceti letech, ve voze houpajícím se na vlnách jako kolébka. Ale do kolébky obvykle nezatéká, pokud nepatří zrovna Plaváčkovi. Do auta ano. Když se první vlnka přelila přes vrchol vysoké služební boty, probudila ho studená voda stejně spolehlivě jako vřeštění poplachových sirén. Probudil se, zorientoval se, voda přelévající se téměř na úrovni sedadel ho vůbec nepotěšila.

'Asi se už s károu nesetkáš, chlape,' oslovil v duchu neznámého majitele vozidla a začal prohrabávat oddíly nouzového batohu. Byl tam. Nafukovací člun, včetně teleskopického stožáru. Nasoukal si batoh na záda, k levé ruce si připoutal člun, do pravé vzal ionovou pilku a prořízl strop vozu. Padl na něj koutouč slabého plechu, přes okraj se ihned začala přelévat voda. Odhodil trosku střechy stranou a vstal. Nafoukl člun ze zásobníku, naposledy se odrazil od sedačky vozu a skočil do loďky. Auto, které mu tak dobře posloužilo, kleslo okamžitě ke dnu.

Počkal pár minut, dokud se za sucha komprimované součásti člunu vlhkem nerozbalily na pracovní rozměr. Jakmile si byl jistý, že má loďka alespoň nějaký kýl a kormidla a že v ruce nedrží pouhou tyčku, ale ucházející pádlo, otočil loďku a vyrazil na jih k městu. Nebylo příliš daleko, nějakých šest kilometrů, mohl ho proto cestou pozorovat. Bylo hrozně zničené. Blížil se k přístavní čtvrti. Z drahých domů, ve kterých si přírodní výhled na jezero platili ti nejbohatší z bohatých nestál ani jediný. Na jejich místech se kupily hromady trosek, které při nejlepší vůli nemohl označit jinak než pohřebiště. Opatrně otevřel na moment vědomí. Bylo to tak, jak se bál. Mrtvý klid. 'Ale jak je to možné! Copak je nikdo nevaroval?!?' zoufal si.

Noční otřesy vyhodily na břeh jezera nádhernou jachtu. Hendersonovi to nedalo. Přirazil ke břehu a na opuštěnou loď vstoupil. Skutečně pěkná. Replika člunu z prvního století, jak si všiml na vyleštěné bronzové cedulce. Všude panoval nepořádek, jak ji vyděšená posádka ve chvatu opouštěla. Jak se tak opatrně procházel po nakloněné palubě, nahlédl i do kabiny kormidelníka. V tiskárně komunikačního centra zůstala zpráva. Nahlédl do ní: ”Doporučení přístavní správy. Očekává se prudké zhoršení počasí, radíme zabezpečit loď a strávit noc na pevnině.” ”To je nesmysl,” říkal si nahlas, aby zahnal pocit samoty. ”Zkušený jachtař by se tímhle nenechal odradit.” Ozvalo se šustění látek a slabý ženský hlas: ”Kdo mluví o tom, že Deran patřila zkušenému jachtaři? A kdo jste vůbec vy?” Zareagoval okamžitě a pustil své vědomí na průzkum. Než se k mluvčí otočil, již věděl dost, aby ji mohl oslovit. ”Dobré ráno, slečno Robinsonová.” Vykukovala z hromady hadrů ležící na palandě v koutě. Mohl o ní vědět dávno, pokud by se nevyhýbal naslouchání. Ale skličující psychické ticho ho ubíjelo a on se raději po krátkém průzkumu okolí uzavřel ještě před vstupem na loď.

Zajíkla se: ”Sku - skutečný inkvizitor… Omlouvám se, vaše lordstvo.” Mávl rukou: ”To nic. Co vaše noha?” udělal narážku na zranění, které svým průzkumem odhalil. Chtěl ji tak

spolehlivěji ujistit o své funkci a schopnostech.
”Je v pořádku, už to ani nebolí, vaše lordstvo.” ”'Pane' úplně stačí, pokud trváte na titulech. Mám dojem, že titul za poslední noc poněkud ztratil na hodnotě. Ukažte mi to zranění,” přešel k ní.
Opatrně se začala soukat z pod svých pokrývek. Zasykla bolestí. Nebylo divu. Pod nepořádně nasazeným obvazem byla otevřená zlomenina.
”To vás tu chtěli umučit?” zažertoval temně. Věděl, že lidé, kteří to provedli, dělali podle svého přesvědčení to nejlepší, co mohli. Sáhl do batohu. Obsahoval jeden z posledních významných objevů imperiální vědy, komprimovaný prostor a jeho vnitřní objem byl přes metr krychlový. Dost na to, aby se do lehké torny vešlo vše potřebné pro přežití. Vytáhl dlahy a injektor. Pak se jí zeptal: ”Umíte odpojit bolest?” ”Ne. Ono to je možné?” ”Je. Dost lidí to má vrozené a mnoho dalších si to může nacvičit. Vy jste to nikdy nezkoušela?” Bavil se s ní jako obyčejný člověk, aby přehlušil to strašlivé ticho.
Zahanbeně zavrtěla hlavou. ”Já se nikdy nezajímala o žádné psychické cvičení.” ”Nevadí. Uvolněte se.” Zvolna vstoupil do její mysli. Uklidni se, bolest je jen představa a představu je možné odehnat… Sáhl na zranění: ”Je to lepší?” ”Je! Necítím vůbec nic,” vykřikla nadšeně. ”Dobrá.” Sklonil se nad ránu a začal ji důkladně prohlížet. Noha byla roztržená úderem tupého tělesa. Holení kost byla zlomená a prošla skrz ránu ven, ale nebyla roztříštěná. Urovnal ji, stáhl ránu lépe nasazeným obvazem, nasadil dlahu a sáhl po injektoru. Nastavil potřebnou dávku a aplikoval ji.
”Co je to?” ptala se zvědavě.
Neviděl žádný důvod k mlčení. ”QH4b. Rychlolék.” ”Aha. Ale ten byl přece zakázaný.” ”Jenom starší verze. Ta do těla vnášela nanoboty, kteří se s oblibou usazovali v mozku. Bioboti ze čtyřbéčka se prostě rozpadnou na neškodné látky.” ”A jak dlouho to asi bude trvat?” ”Zhruba do večera. Máte hlad, nebo žízeň?” ”Já si pro něco zajdu do kuchyně,” odmítla jeho návrh.
”Nebuďte blázen, přece nebudete s takovou nohou chodit, dám vám něco ze svého.” ”Ale pane, já si nic takového nezasloužím, vždyť jsem jen…” ”Otrok? Vím. Jenže to minulo dnešní noci.” ”???” ”Pan Williams je mrtvý, jste tedy svobodná.” Řekl to jen tak, bez předběžného zkoumání a proto ho překvapilo, že začala plakat. Pokoušel se ji uklidnit, běžným lidským způsobem bez pomoci stimulace myšlenek, která ho unavovala. Usedl k ní a objal ji. ”On mě miloval a chtěl si mě vzít,” šeptala mezi vzlyky, hlavu skloněnou k jeho rameni. Vzal ji za ruce s úmyslem těšitelsky ji pohladit. Zarazil se. V záblesku matného slunečního světla se mihla písmena. Podíval se lépe, ale věděl, že se nemýlil. SOL. Seeds of life. Slova v prastarém jazyce, firemní znak a motto klonové farmy. Zadržel slova, která se mu drala na rty. Slova o tom, že její pán jí lhal a sliboval něco, co nemyslel vážně. Nevyhnutelně by následovaly dotazy proč a mohlo by se stát, že by odhalila svůj původ. A pro takový případ měly klony hluboko v mysli zabudován příkaz zabít se. Henderson nijak nestál o to, přijít o společnici. I umělý člověk, vypěstovaný ve skleněném válci, je, pokud se s ním dá mluvit lepší než statisíce skutečných, leč mrtvých lidí. Představa, že by zůstal sám v mrtvém světě jím otřásla a donutila ho jednat. Uspal ji. To bylo snadné, vždyť to byl první trik, který se chlapci v akademii zvláštní služby učili. To další už nikoli. Úplná transformace vědomí byla mistrovským dílem, které ovládal jen císař s pomocí Boží, ale až tak vysoko Henderson nemířil. Vyslal do otupeného mozku děvčete tvrzení, že je klonem. Pak už jen stačilo vysledovat odrazy sebevražedných impulsů až k jejich zdroji a ten zničit. Nepatrný biopočítač, vlastně jen gramový shluk neuronů se rozplynul, aniž by to zanechalo následky. Nespokojil se s prvním zdánlivým úspěchem. Ve snaze ujistit se o úplnosti svého konání, začal děvče bombardovat nejhoršími stimuly. Četl její vzpomínky, upravoval je a v krutě zhoršené podobě zasílal nazpět. V těchto testovacích myšlenkách byla bita, ponižována, zneužívána… Výsledkem nebylo nic víc než běžná deprese vyvolaná ponižováním, oprava

tedy byla důsledná. Uklidnil ji, utlumil falešné vzpomínky a sám úplně vyčerpán se svalil na podlahu.
Probudil se dříve než ona. Zkontroloval její zranění, úspěšně se hojilo a začal chystat jídlo. Cinkání konzerv ji probralo: ”Stalo se mi něco? Omdlela jsem?” ”Ne. Omlouvám se, uspal jsem vás bez vašeho souhlasu. Tak hluboká rána se ve spánku lépe hojí.” ”Měla jsem noční můru. Zdálo se mi, že jsem klon.” Henderson strnul. ”A vadilo by vám to?” ”V tom snu určitě. Pan Williams mi v něm pořád opakoval, že k nečlověku se nemusí chovat lidsky. Co ten mi všechno prováděl…” Vytáhla dlaně z pod pokrývky a zadívala se na ně, jakoby je viděla poprvé. Zbledla, ruce ihned zmizeli pod pokrývkou. Vyplašeně se podívala na Hendersona, jestli si toho všiml. Všiml. Napjatě ji pozoroval celou tu dobu. ”Co… Co se mnou uděláte…” zeptala se plačtivě.
”Já? Nic. Nejsi na útěku, tví majitelé zahynuli. A já nejsem tyran ze sna, abych ti musel dokazovat, že jsi ve skutečnosti lidštější než on. Karen,” usedl k ní a podíval se jí přímo do očí, ”ty jsi nyní originál. Jsi jediná, na tomhle světě je šance na přežití další dívky z tvé řady mnohem menší než jedna k nekonečnu. Rozumíš? Už nejsi klon, jsi člověk.” S napětím pátral po sebemenších stopách sebedestrukce. Ještě ráno by její mozek po takovém odhalení nedělal nic jiného, než plánoval co nejsnáze dosažitelnou smrt. Ale mohl si blahopřát. Odhalení vyvolalo jen mírný zmatek, vystřídaný pocitem štěstí. Objala ho a on se tomu nevyhýbal. Jedné věci se také nevyhnul. Vypověděla mu příběh svého vzoru. Byl časově aktualizován, ale když nahlédl do její paměti, řekl jí, že reálie odpovídají minulosti vzdálené přes sto let. V duchu si pomyslel, jaká krize donutila firmu vytáhnout z archivu tak dávnou bytost. Obvykle se klonovali lidé současní. No, tak tedy ona dávná Karen byla nezaměstnaná, hodně dlouho, už ztrácela naději. V tom se doslechla, že klonová farma Humanics přijímá nové vzory. Za poslední ušetřené peníze navštívila kosmetický salon, aby vypadala co nejlépe. Pak absolvovala přijímací pohovor. Talentový komisař jí řekl, že má velikou šanci a dal jí na to i doklad. Karen byla tak pobláznění štěstím, že se ani nepřesvědčila o skutečném obsahu smlouvy a podepsala.
Opustila náborové středisko a dočasně se ubytovala v Naději. Dostala umístěnku na pokoj, který obývaly další dvě ženy. Neprozřetelně jim pověděla o svém úspěchu. A ta mladší, ještě nedospělé děvče, jí její místo u Humanicsu vyfouklo. Když to Karen navečer zjistila, strašlivě ji to rozrušilo. Nebyla schopná logicky uvažovat a pokusila se svou konkurentku zabít. Jejich noční souboj přilákal velitele bloku, který je rozehnal. Navíc, když zjistil že Karen útočila s vražedným úmyslem, odeslal její případ k soudu. Úřad odpověděl rychle a Karen měla být popravena. Její sokyně, o které věděla jen to, že se jmenuje Anna, však pro ni vyžádala milost. 'Prý milost!' odplivla si. Prodali ji za třicet tisíc nějakému mizerovi. Nejprve ji během prvního roku málem utloukl. Pak se nějak dozvěděl o její minulosti, dal si to dohromady s legendou, která doprovázela prodej klonů její soupeřky a přišel na nápad. Pronajal ji jako vzor konkurenční firmě.
”Zvláštní,” řekl jí na to Henderson. ”Asi se jim něco zvrtlo, že tvůj vzor nechali tak dlouho u ledu. Řekl bych, že se jim nepovedla reimplantace vzpomínek, protože ten poslední rok by sis vůbec neměla pamatovat. A co tvůj poslední pán?” ”Pan Williams? Ten byl úplně jiný. Koupil si mě jako sekretářku, protože mu tři předchozí utekly na jiná místa. Choval se ke mně slušně, jako ke skutečné zaměstnankyni a dokonce dbal na to, aby mě tak uznávala i jeho rodina.” ”Máš pravdu, to skutečně nebylo příliš obvyklé. Povíš mi, co se dělo včera odpoledne a večer? Většinu toho dne jsem o sobě nevěděl,” přiznal.
Pokud ji udivilo, jak se něco takového může stát inkvizitorovi, nedalo se to bez použití vyšších schopností poznat. Začala opět vyprávět. ”Včera pan Williams tady na lodi pořádal piknik pro své obchodní společníky. Zahájení se poněkud opozdilo, protože někdo opustil svůj letoun a nechal ho padat přímo na město. Nakonec to dopadlo dobře, městská posádka prý trosku stáhla na svou bázi transportérem. Oslava tedy začala, vypluli jsme s lodí na jezero

a když jsme byli v nejlepším, přišla z přístavu ta zpráva. Pan Williams nechtěl riskovat bouři na jezeře. Byl v jachtaření amatér a ostatní zrovna tak. Proto jsme se z poloviny výletu vrátili zpět. V přístavu panoval strašlivý zmatek, protože se z nějakého důvodu přerušila dodávka elektřiny. Spojení po místní síti také nepracovalo, pánové se tedy vydali podepsat uzavřené dohody na břeh a mne pověřili, ať dohlédnu na úklid lodi. Při tom, nevím jak se to mohlo stát, se uvolnilo ráhno hlavního stožáru a zhouplo se tak nešťastně, že mi rozervalo nohu. Bolest mne omráčila. Probrala jsem se až v noci a to už jsem byla tady na tom lůžku. Volala jsem o pomoc až do ochraptění, ale nikdo nepřišel. Jen okny jsem zaslechla, jak kolem přístavu projíždí policejní vůz a hlásí, aby obyvatelé zachovali klid a vrátili se do svých domovů. Pak nastal strašlivý rámus. Loď se začala divoce potácet a naráz ji obrovská vlna vymrštila z vody na břeh. Tam ji zasáhlo ještě několik daších, málem ji převrátily, ale naštěstí má celkem ploché dno a na něm zůstala sedět. No a já… Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem usnula, dokud jste sem nepřišel vy. Pane, co se vlastně stalo, proč jste říkal, že jsem na světě poslední…”
”Ty jsi se dosud nepodívala z okna? Vlastně promiň.” Musel se jí omluvit. Ze svého lůžka mohla vidět nanejvýš na jezero. Pomohl jí vstát a vyhlédnout jinam.
”To… To je strašné,” zašeptala. ”Slyšela jsem rachot a výkřiky, ale netušila jsem, že to bude tak zlé… Co chcete dělat?” ”Počkám, až se uzdravíte a pak se podíváme, jestli ještě někdo nezůstal naživu,” přešel opět na zdvořilé vykání.
× × × Kolem čtvrté odpoledne již bylo Karenino zranění natolik v pořádku, aby mohla s pomocí opory chodit. Našel pro ni v kabině posádky nové šaty, praktičtější než její koktailový úbor a dal jí je, aby se převlékla. Sám vyšel před kabinu. Stál u lodního zábradlí, sledoval pokojnou hladinu jezera, brázděnou skupinkou kachen a čekal, až se Karen převlékne. Ta však s oblékáním nespěchala. Konečně slyšel její volání. Vešel. Ona tam stála. Vysoká, štíhlá, krásná do posledního centimetru, nebýt té nešťastné nohy. Mohl to dobře posoudit, protože byla úplně nahá. Napřáhla k němu ruku: ”Můj pane…” Zaváhal. ”Karen, nic mi nedlužíte.” Zklamal ji, její úsměv pohasl. ”Chtěla jsem vás potěšit. Není na světě moc věcí, které bych vám mohla darovat…” řekla tiše.
”Přijmu váš dar. Příště, až zmizí stíny mrtvých. Přijímáte?” Nataženou rukou se jí dotkl. Jeho prsty ji lehce pohladily po tváři, kolem krku až na rameno. Odtud se sklouzly a obkroužily její nádhernou hruď. Jen příslib, nic víc. Poklekl, vzal ze země šaty a podal jí je. Mlčky se oblékla.
Opustili loď a začalo únavné pátrání. Henderson byl příliš vyčerpaný, než aby dokázal pátrat pomocí hledacího transu, zbývalo tedy jen zdlouhavé procházení mezi troskami a volání. Ke všemu se stmívalo, rychleji než by odpovídalo roční době. Ze šedivého závoje mraků se opět spustilo drobné mrholení, které sílící vítr činil stále nepříjemnějším.
Vzdal se, když už byla téměř tma. ”Nemá to smysl. Vrátíme se kousek zpět, tam kde byl ten parčík. Na trávníku se nám bude spát lépe než tady na té suti.” ”Proč ne až na loď. Ta je ještě pohodlnější,” lákala ho.
”Ne, přístav je až příliš daleko na to, abychom z něj mohli ráno vyjít na další průzkum.” ”Myslíte, že máme naději někoho najít?” ”Ano. Ráno.” Podrobnosti neupřesnil. Ve světle silné svítilny došli k parčíku. Tvořilo ho pár stromů a keřů soustředěných kolem sochy Orlogona Jeremiaha, kdysi známého básníka. Ovšem od jisté doby jeho význam pohasl. Ti, kteří ho obdivovali zaživa, chtěli svou úctu vnutit i svým dětem, které ho v rámci obvyklé generační vzpoury odmítly. Zbyla jen ta socha, občas navštívená těmi, kteří překonali nechuť z mládí a ve starých knihách objevili poklad.
Teď její mohutný podstavec ochránil před větrem malý stan, ve kterém našli dočasné přístřeší dva unavení lidé, muž a žena. Tiskli se k sobě. Nebyl v tom sex. Jen zima.

Co se děje dál?
Vítejte ve Světě zázraků, pane Hendersone. Snad mu vaše výchova a vzdělání pomohou vtisknout snesitelnější tvář. Ale pozor. Již nejste nejmocnější...